

По први пут се наш Европски сусрет одржава у Берлину. Берлин је град велике разноликости, град окренут будућности, али који покушава и да прихвати сећања на болну прошлост, град чији су становници показали да их тешки догађаји не могу обесхрабрити.

Као мањина у њему, Хришћани настоје да живе Јеванђеље. Пошто припадају различитим деноминацијама, њихово заједничко сведочење и екуменска сарадња нису могућности, већ животна потреба. Многе парохије и цркве су места људске солидарности где су сиромашни добродошли. Први пут је брат из Тезеа посетио Берлин 1955. године. Када је 1961. изграђен зид, који дели град на пола, браћа су почела све чешће да посећују Источни Берлин. Током 1980-их тамо су образоване многе молитвене групе. 1986. брат Роже је дошао на станицу „Ходочашћа поверења”. Тада је било неопходно од комунистичке власти тражити дозволу за прославу молитве, која је истовремено одржана у две велике цркве, католичкој и протестантској, и која је окупила 6000 младих људи из Источне Немачке. Дозвола је додељена само под условом да учесници не долазе са Запада. Тај период је сада завршен и Берлин је постао симбол за све оне који широм света покушавају да прескоче зидове раздвајања како би ширили поверење.

Писмо из Тезеа

Ванредно издање ^{SR}

ПИСМО 2012

Ка новој солидарности

Како би се нова солидарност међу људима појавила у свим областима, у породицама, заједницама, градовима и селима, између земаља и континента, потребне су храбре одлуке.¹

Свесни опасности и патњи које оптерећују човечанство и планету, ми не желимо да се предамо страху и равнодушности.²

¹ Иако је људска солидарност увек била неопходна, потребно је да се стално обнавља и подмлађује изражавајући се на нове начине. Данас можда као никада у прошлости, од виталног је значаја за млађе генерације да се припреме за праведнију расподелу ресурса земље, и равноправнију расподелу богатства, међу континентима и унутар сваке земље.

² Подстицај новој солидарности је могућ. Он се гаји уверењем да историја света није предодређена. Подсетимо се неколико примера: вера, мимо наде, само неколико политичких лидера у помирење после Другог светског рата и храбри почетак изградње Европе у солидарности; затим мирна револуција која је успела да дубоко преобрази стање на Филипинима 1986.; велики пољски народни покрет Solidarność припремио је, без насиља, пут ка слободи за неколико европских земаља; пад Берлинског зида 1989. је био незамислив неколико година пре него што се то десило; у исто време су земље Латинске Америке биле на путу ка демократији и започеле нов економски развој за кога се надало да ће, без одлагања, најсиромашнији моћи да га искористе; крај апартејда у Јужној Африци и испружена рука Нелсона Манделе довели су до помирења ван сваке наде; у скорије време, сведоци смо краја политичког насиља у северној Ирској и у Баскијским земљама.

Па ипак, људска нада је стално угрожена разочарењем. Све веће економске потешкоће, понекад огромна сложеност друштава, беспомоћност пред природним катастрофама, све то тежи да угуши свеже клице наде.³

Да би створили нове облике солидарности, није ли дошло време да још више обелоданимо изворе поверења?

Ниједан човек, ниједно друштво не може да живи без поверења.

Ране изневереног поверења остављају дубоке трагове.

Поверење није слепа лаковерност, то није лака реч. Оно је резултат избора, плод унутрашње борбе. Свакога дана смо позвани да се поново запутимо од бриге ка поверењу.

ПОВЕРЕЊЕ МЕЂУ ЉУДИМА

Отварати путеве поверења је хитно потребно: упркос повећаној једноставности комуникације, наша друштва и даље остају распарчана и подељена.

Зидови не да постоје само између народа и контине-

³ Потреси светске економије нам постављају бројна питања. Геополитичка равнотежа моћи се мења. Неједнакости расту. До јучерашње сигурности нису више одрживе данас. Да ли нам је ово подстрек да размислимо више о изборима које чинимо за наш живот?

ната, већ и око нас, чак и унутар људског срца. Сетимо се предрасуда између различитих народности. Сетимо се имиграната, који су тако близу, а ипак тако далеко од нас. Религије и даље не познају једна другу, а сами Хришћани су подељени у мноштво различитих деноминација.

Мир у свету почиње у нашим срцима.

Да би покренули солидарност, морамо да идемо према другима, понекад празних руку, слушајући, покушавајући да разумемо оне који не мисле као ми... и то већ може променити безизлазну ситуацију.

Хајде да покушамо и будемо пажљиви према најслабијима, према онима који не налазе посао... Наша пажња ка најсиромашнијима се може изразити друштвеним ангажманом. Дубље речено, она је став отворености према свакоме: наши ближњи такође су, на неки начин, сиромаси којима смо потребни.⁴

У сиромаштву и при неправдама, неки се предају побунама или су чак искушени слепим насиљем. Насиље не може бити начин да се промени друштво.⁵ Али морамо и да слушамо младе који изражавају своје огорчење како би схватили његове суштинске разлоге.⁶

Полет нове солидарности се храни дубоко укоренењем уверењима: потреба за дељењем је једно од њих.⁷ То је императив који може да окупи вернике разних религија, као и вернике и невернике.

⁴ Сиромаштво није само проблем материјалног живота. Оно може да се састоји у недостатку пријатеља, неспособности да се пронађе смиоао у животу, недоступности богатства као што су поезија, музика, уметност, свега оног што нас отвара лепоти стварања.

⁵ 1989. у Источној Немачкој, уочи пада Берлинског зида, организатори демонстрација су затражили да сви носе упаљене свеће. Једна рука је морала да држи свећу, а друга да је штити од ветра, па није било руку слободних за чин насиља.

⁶ Млади Шпанци укључени у покрет „индигнадос“ у Мадриду написали су ми: „Све се може десити ако се ситуација не поправи. Многи су незапослени, они губе своје домове и своја основна људска права. Има много збуњености и беса због неправедног правног, економског и друштвеног система, лажне демократије која не гарантује права грађана, како стоји у нашем Уставу, на достојан смештај и физички и психички интегритет... Питали сте шта Тезе може да учини за нас. Наш одговор: можете да чините оно што већ чините, покажите нам како да одржимо унутрашњи мир. Потребна нам је ваша молитва и сва љубав коју сте нам показали. Такође можете да поделите информације са другим младима који имају исте бриге као и ми.“

⁷ На пример, схватити да западне земље нису толико позване да дају хуманитарну помоћ Африци колико да обезбеде правду на том континенту. Иста ствар важи и за друге земље, као што је Хаити. Хаићани, тако достојанствен и народ аутентичне вере, једни су од најзлостављенијих и најпонижаванијих у историји.

ПОВЕРЕЊЕ У БОГА

Солидарност међу људима нашла би солидну основу у односу са Богом, али ево, вера у Бога се често доводи у питање. Многи верници имају овакво негативно искуство на местима где раде или студирају, а понекад и у својим породицама.

Постоје многи који не могу да верују у Бога који их лично воли. Постоје много њих који са великом искреношћу, постављају ово питање: како могу знати да имам вере?

Вера се данас чини ризик, ризик поверења.

Вера не значи прво и пре свега бити доследан истинама, већ је она однос са Богом.⁸ Она нас позива да се окренемо Божјој светлости.

Далеко од тога да нас потчињава или да гуши лично испуњење,⁹ вера у Бога нас чини слободним: слободним од страха, слободним за живот служења онима које нам Бог поверава.¹⁰

Што више расте поверење у Бога, више се шири и наше срце за све што је људско у свету, у свим културама. Оно такође постаје способно да прихвати науку и технологије које нам омогућавају да ублажимо патње и развијемо друштва.

Као и сунце, Бог је сувише блистав за гледање. Али Исус допушта да Божја светлост сија кроз њега. Читава Библија нас води до тог поверења: апсолутно узвишен Бог улази у нашу људску стварност и обраћа нам се на приступачном језику.

Шта је карактеристично за хришћанску веру? Личност Исус, и живи однос са њим. Никада нећемо то схватати до краја.

⁸ У многим приликама је Папа Бенедикт XVI истакао да је лични однос са Богом темељ вере, на пример, када пише: „Бити Хришћанин није резултат етичког избора или узвишене идеје, већ сусрет са догађајем, са Личношћу, који животу даје нови хоризонт и одлучујући правац.“ (Бенедикт XVI, *Deus caritas est*, Увод, бр. 1).

⁹ Наша вера треба да буде стално чишћена од пројекција, од страхова, понекад кроз унутрашњу борбу сумње и поверења. Наша интелигенција учествује у овој борби и није задовољна једноставним понављањима. Стога многим младима данас није довољно да се окрену ка традицијама Цркве; за мотивацију поуздања вере, неопходни су им лично учешће и увереност.

¹⁰ Коментаришући речи апостола Павла: „Премда сам слободан од свих, свима себе учиних робом“ (1 Коринћанима 9,19), Мартин Лутер пише: „Хришћанин је слободан човек, господар свих ствари; он није подчињен никоме. Хришћанин је послушан слуга свих ствари, и подчињен свакоме“ (Лутер, *Слобода Хришћанина*).

ХРИСТОС КАО ЗАЈЕДНИЦА

Сви смо ходочасници, трагаоци за истином. Вера у Христа не значи поседовање истине, већ допуштење да нас Он, који је истина, ухвати, и ход према Његовом пуном открочењу.

Шта је, и увек ће бити, изненађујућа и велика новина, јесте да је Исус саопштио Божју светлост кроз једноставан живот.¹¹ Божански живот га је учинио још више човеком. Изражавајући се потпуно кроз једноставан људски живот, Бог је обновио своје поверење у човечанство, Он нам је омогућио да верујемо у човека. Од тада, више не можемо да јадикујемо ни о свету нити о себи.

Прихватањем насилне смрти без одговора насиљем, Исус је донео љубав Божију тамо где је било само мржње.¹² На крсту је одбио фатализам и пасивност. Волео је до самог краја и, упркос апсурду и несхватљивом карактеру страдања, наставио је да верује да је Бог већи од зла и да смрт неће имати последњу реч. Парадоксално, његово страдање на крсту постало је знак његове бесконачне љубави.¹³

И Бог га је васкрсао. Христос не припада само прошлости, Он је ту за нас у сваком данашњем дану. Он преноси Светога Духа, који нам даје да живимо Божјим животом.

¹¹ Исус није био велики аскета. Он јесте чинио чуда, посебно дела исцељења, али у одлучујућем тренутку када је могао да докаже да је послат од Бога, на крсту, настала је Божја тишина, тишина коју је прихватио да подели са свима онима који пате. Његовим ученицима је било тешко да схвате да је Исус био сиромашан Месија. Можда су се надали да ће променити тадашње друштвене или политичке услове, али нису схватили да је првенствено дошао да уништи корен зла.

¹² „Исус не псова кад Га псоваше; не прети кад страда; него се ослањаше на Оног који право суди.” (1. Петар 2,23)

¹³ Пред несхватљивом патњом недужних, често смо збуњени. И питање, крик који одјекује кроз људску историју: где је Бог? дотиче наша срца. Немамо готов одговор, али се можемо поверити Христу који је надвладао смрт и који са нама пати.

Срж наше вере је Васкрсао Христос, међу нама присутан, лично везан љубављу са сваким од нас. Усмеравати поглед ка њему буди дивљење и дубље разумевање нашег постојања.

Када погледамо ка његовом светлу у молитви, оно постепено сија у нама. Тајна Христа постаје тајна нашег живота. Наши унутрашњи сукоби, наши страхови, можда не нестају. Али, по Духу Светом, Христос продире у оно што нас брине о нама самима, до те мере да се таме осветле.¹⁴

Молитва нас води и ка Богу и ка свету у исто време.

Као и Марија Магдалина, која на васкршње ујутро виде Христа жива, и ми смо позвани да поделимо ту благу вест са другима.¹⁵

Позив Цркве је да широм света окупи у миру Христовом жене, мушкарце и децу свих језика, свих народности. Она је знак да Јеванђеље говори истину, она је тело Христово, надахнуто Духом Светим. Она чини „Христа као заједницу” присутним.¹⁶

„Када Црква неуморно слуша,¹⁷ лечи, и мири, она остварује своју најсветлију нарав: она постаје заједница љубави, самилости, утехе, чист одраз васкрслог Христа. Никад удаљена, никада правдалачка, ослобођена оштрине, она може дати скромном поуздању вере да сија право у наша људска срца.”¹⁸

¹⁴ Поглед ка Божјој светлости који је молитва, представља такође слушање. У Светом Писму разумемо да је Бог онај који нам говори и који нам понекад поставља питања. А Христос је за нас понекад сиромаш који чека нашу љубав и који нам говори: „Ево стојим на вратима и куцам.” (Откривење 3,20)

¹⁵ Видети Јован 20,11-18

¹⁶ „Христос као заједница” је израз брата Рожеа. Са своје стране је теолог из Берлина, Дитрих Бонхофер, када је био веома млад, у 21. години, сковао израз „Христос који постоји као заједница.” Он је написао да је „у Христу човечанство заиста увучено у заједницу са Богом.” (Бонхофер, *Sanctorum communio*)

¹⁷ Свуда у Цркви, службу слушања могли би обављати мушкарци и жене који би се посветили томе. Постоје лаици способни да слушају на овај начин, као допуна рукоположеном свештенству.

¹⁸ Брат Роже, *Мир срца у свему*.

Предстојеће станице Ходочашћа поверења на земљи

Са међународном групом младих, брат Алојз ће ићи у Женеву у петак, 2. марта 2012. у посету Светском савету цркава.

Трећи међународни сусрет младих у Африци ће бити одржан у Кигалију, у Руанди, од 14.-18. новембра 2012.

35. Европски сусрет ће се одржати од 28. децембра 2012. до 2. јануара 2013. Место ће бити објављено у Берлину.

Са браћом и младима са различитих континената, брат Алојз ће ићи у Истанбул од 4.-6. јануара 2013. како би прославили празник Богојављења са Васељенским Патријархом Вартоломејем I, и са Хришћанима Цариграда.

Поруке примљене за сусрет у Берлину: видети на <http://www.taize.fr>

НАСТОЈАТИ ДА БУДЕМО „СО ЗЕМЉИ”

Христос који је заједница није дошао да би начинио Хришћане изолованим и издвојеним друштвом, Он их шаље да служе човечанству као квасац поверења и мира.¹⁹ Видљиво заједништво међу Хришћанима није само себи циљ, већ знак човечанству: „Ви сте со земљи”.²⁰

Својим крстом и васкрсењем Христос установљава нову солидарност међу свим људима. У њему је парчање човечанства подељеног на супротстављене групе већ превазиђено; у њему сви чине једну породицу.²¹

Помирење са Богом подразумева помирење међу људима.²²

¹⁹ Ако ова служба значи одупрети се свему што дехуманизује наша друштва, она се посебно и увек треба спроводити уз поштовање и конструктиван дијалог са различитим културама света и сваке епохе. „Квасац тада кисели тесто, када се приближи брашну, и не само приближи, већ се помеша са тестом до те мере да се не разликује од њега.” (Свети Јован Златоусти, *Беседа 46 о Матеју*)

²⁰ Матеј 5,13

²¹ Исус рече: „Кад ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи” (Јован 12,32). А апостол Павле рече: „Нема ту Јеврејина ни Грка, нема роба ни господара, нема мушког рода ни женског” (Галатима 3,28).

²² Видети Ефесцима 2,14-18. Христос развали плот који је растављао Божји народ и остале људе, сви имају приступ Богу. Солидарност не може бити ограничена на једну породицу или народ, она превазилази сва ограничења.

Но ако со обљутави... Морамо признати да ми Хришћани често бркамо ову поруку Христа. Нарочито, како можемо да зрачимо миром, а подељени смо?

У таквом смо тренутку у историји када је важно да оживимо ову поруку љубави и мира. Хоћемо ли учинити све што можемо да је ослободимо од неспоразума, како би могла да зрачи у својој исконској једноставности?

Можемо ли, без икаквог наметања, ходити са онима који не деле нашу веру, али који су у потрази за истином свим својим срцем?²³

У нашој потрази за стварањем нових облика солидарности и отварањем путева поверења, постоје, и увек ће постојати, искушења. С времена на време може изгледати као да нас надвладавају. Дакле, шта чинити? Није ли наш одговор личним искушењима, и онима које други људи трпе, да волимо још више?

f. Alois

²³ На пример разговарајући о следећим питањима: Који је смисао мог живота? Шта му даје правац? Који циљ једини моје постојање?

У 2015: Окупљање за нову солидарност

У наредне три и по године, наше „Ходочашће поверења на земљи” ће трагати како да се позиви овог Писма на нову солидарност спроведу у дело.

Нова солидарност која може окупити све који су ходочасници мира, ходочасници истине, без обзира да ли су верници или неверници.

Три и по године да се омогући младим људима са свих континената да покрену своје енергије, да окупе своје тежње, интуиције и искуства.

2012: Отварање путева поверења међу људима.

2013: Обелодањавање извора поверења у Бога.

2014: Тражење видљиве заједнице свих који воле Христа.

2015: Постати „со земљи”.

И да саберемо ово трагање и да стекнемо нови замах,

у августу 2015. године:

У Тезеу, окупљање за нову солидарност

седамдесета годишњица заједнице Тезе
стогодишњица рођења брата Рожеа

Како би се чуо глас што више младих људи, сусрети на свим континентима ће припремити ово окупљање